

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

27 kwietnia

№ 37.

Rok 1926.

TREŚĆ:

USTAWA:

Poz.: 237—z dnia 25 marca 1926 r. o zmianie niektórych przepisów ustawy z dnia 3 sierpnia 1922 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym 431

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

Poz.: 238—Skarbu z dnia 9 kwietnia 1926 r. w sprawie częściowej zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnym 433
239—Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 19 kwietnia 1926 r. o uchyleniu rozporządzeń tychże Ministrów z dnia 10 lipca i 10 października 1925 r. dotyczących § 5 rozporządzenia z dnia 19 maja 1925 r. w sprawie częściowych zmian taryfy celnej 434

237.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U s t a w a

z dnia 25 marca 1926 r.

o zmianie niektórych przepisów ustawy z dnia 3 sierpnia 1922 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym.

Art. 1. Ust. 1 art. 4 ustawy z dnia 3 sierpnia 1922 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym (Dz. U. R. P. № 67, poz. 600) otrzymuje brzmienie następujące:

„Skarga do Trybunału nie wstrzymuje sama przez się wykonania zaskarżonego zarządzenia lub orzeczenia. Jeżeli jednak skarżący po wniesieniu skargi do Trybunału zażąda od władzy administracyjnej wstrzymania wykonania, władza winna żądaniu temu zadość uczynić, o ile względy publiczne nie stoją na przeszkodzie, a skarżący mógłby w razie wykonania ponieść szkodę niepowetowaną”.

Art. 2. Artykuł 5 ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Władza, której zarządzenie lub orzeczenie zostało uchylone przez Trybunał, obowiązana jest w ciągu dni 30 od doręczenia jej wyroku wydać nowe zarządzenie lub orzeczenie w tej sprawie. W tym wypadku jest ona związana zapatrywaniem, zawartymi w wyroku Trybunału”.

Art. 3. Do art. 12 wymienionej ustawy dodaje się ustęp:

„Skarga musi być podpisana przez adwokata, chyba, że skarżący posiada wyższe wykształcenie prawnicze”.

Art. 4. Artykuł 13 ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Do skargi należy dołączyć:

1) pełnomocnictwo, o ile skarżący występuje przez zastępcę prawnego, lub świadectwo, stwierdzające jego wyższe wykształcenie prawnicze, w oryginale lub odpisie wierzytelnym, o ile przysługuje mu prawo wniesienia skargi bez podpisu adwokata (art. 12 ust. 2);

2) odpisy skargi i załączników w tylu egzemplarzach, ile jest stron pozwanych i przypozywanych;

3) opłatę w kwocie 30 złotych w znaczkach stempowych lub pokwitowanie kasy skarbowej na dowód, że opłata w tej wysokości została uiszczona w gotówce.

Władze i urzędy państwowe i samorządowe są wolne od opłaty.

Trybunał może zwolnić skarżącego od przedstawienia odpisu”.

Art. 5. Ustęp 3 artykułu 14 ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„W razie pozostawienia skargi bez rozpoznania z innych przyczyn, aniżeli z powodu niedołączenia opłaty od skargi, może Trybunał wedle swego uznania, stosownie do rodzaju i rozmiarów sprawy, zarządzić zwrot części opłaty w kwocie, nie wyższej atoli niż 15 złotych”.

Do artykułu tego dodaje się następujący ustęp czwarty:

„O pozostawieniu skargi bez rozpoznania Trybunał zawiadamia skarżącego, zaś władzę administracyjną, przeciw której zarządzeniu lub orzeczeniu skargę wniesiono, o ile wykonanie zaskarżonego zarządzenia lub orzeczenia zostało wstrzymane, lub jeżeli decyzja o pozostawieniu skargi bez rozpoznania zapadła dopiero po wdrożeniu postępowania wstępnego (art. 15)”.

Art. 6. Artykuł 18 ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Trybunał rozstrzyga sprawę po przeprowadzeniu rozprawy. Jeżeli jednak strona w skardze zrzeknie się rozprawy, a ani władza pozwana, ani osoba trzecia zainteresowana rozprawą nie żądają, rozstrzygnięcie może według uznania Trybunału nastąpić i bez rozprawy.

Komplet orzekający na rozprawie składa się z trzech, względnie pięciu sędziów, włączając w tę liczbę i przewodniczącego. O ilości sędziów kompletu orzekającego decyduje na posiedzeniu niejawnym komplet, przekazujący skargę do rozprawy, po wysłuchaniu wniosku sędziego-referenta, przyczem dla przekazania sprawy kompletowi z trzech sędziów konieczna jest jednomyślność kompletu przekazującego.

W sprawach, wymienionych w art. 4, 14, 19, 27, 30 i 31, Trybunał orzeka na posiedzeniu niejawnym, w miarę jednak uznania może Trybunał i w tych sprawach, z wyjątkiem spraw z art. 4, zarządzić rozprawę.

Wyznaczenie terminu do usunięcia braków skargi (art. 14 ust. 2), doręczenie odpisów skargi pozwanej (art. 15 ust. 1), wreszcie przydanie zastępcy z urzędu, jak również przyznanie całkowicie lub częściowo zwolnienia od opłat (art. 20 ust. 3) zarządza przewodniczący własną władzą.

Posiedzenia niejawne odbywają się z reguły w składzie trzech sędziów, wliczając w tę liczbę i przewodniczącego. W wyjątkowych wypadkach, w miarę uznania kompletu, rozpoznającego sprawę, posiedzenia niejawne mogą się odbywać i w składzie pięciu sędziów, wliczając w tę liczbę i przewodniczącego.

Komplet może przekazać rozstrzygnięcie kwestii prawnej bądź kompletowi wzmocnionemu do liczby 5 lub 9 sędziów, łącznie z przewodniczącym, bądź ogólnemu zgromadzeniu Trybunału.

Posiedzenia wzmocnionego kompletu i ogólne zgromadzenia Trybunału są niejawne.

Do ważności uchwał ogólnego zgromadzenia Trybunału wymagana jest obecność $\frac{2}{3}$ liczby członków.

Narady i głosowania Trybunału są tajne, rozstrzygnięcia Trybunału zapadają większością głosów”.

Art. 7. Używane w poszczególnych artykułach ustawy o Najwyższym Trybunale Administracyjnym określenie „rozprawa główna” zastępuje się określeniem „rozprawa”.

Art. 8. Do art. 19 ustawy dodaje się następujący ustęp drugi:

„Zarazem zarządzi Trybunał zwrot wniesionej opłaty”.

Art. 9. Ustęp 1 artykułu 23 ustawy otrzymuje następujące brzmienie:

„Rozprawą kieruje przewodniczący, którego rzeczą jest również utrzymywać należyty spokój. Przewodniczący może osoby, zakłócające porządek, o ile nie są posłuszne jego upomnieniom, wydać z sali rozpraw, a w razie cięższego wykroczenia skazać nadto na karę pieniężną do wysokości 500 zł., którą ściągają się w drodze administracyjnej na rzecz Skarbu Państwa”.

Art. 10. Artykuł 26 ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Jeżeli Trybunał uzna skargę za uzasadnioną, uchyli zaskarżone orzeczenie lub zarządzenie, oraz orzeknie o opłacie w myśl art. 19 ustęp 2.

W razie oddalenia skargi Trybunał może podwyższyć opłatę nie wyżej jednak niż do kwoty 300 złotych.

Podwyższoną opłatę, w razie nieuiszczenia jej do dni czterdziestu od dnia doręczenia odnośnej decyzji, ściągają się w drodze administracyjnej”.

Art. 11. Artykuł 27 ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Trybunał umorzy postępowanie w razie cofnięcia skargi przez skarżącego przed zamknięciem rozprawy, lub przed rozstrzygnięciem sprawy na posiedzeniu niejawnym.

Jeżeli władza pozwana przed rozstrzygnięciem sprawy cofnie zaskarżone orzeczenie lub zarządzenie i zawiadomi o tem Trybunał, należy zażądać od skarżącego oświadczenia w wyznaczonym terminie, czy skargę swą cofa. Brak odpowiedzi w terminie oznaczonym powoduje umorzenie postępowania.

W razie śmierci skarżącego, względnie zgaśnięcia skarżącej osoby prawnej, Trybunał zawiesza postępowanie do czasu zgłoszenia się prawnych następców strony skarżącej. Niezgłoszenie się prawnych następców strony skarżącej w ciągu trzech lat pociąga za sobą umorzenie postępowania z urzędu. O ile w sprawie zawieszony zarządzone było wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia, Trybunał, zawieszając postępowanie, poweźmie decyzję co do dalszego trwania wstrzymania.

W wypadkach umorzenia postępowania Trybunał orzeknie o opłacie w myśl art. 19 ustęp 2, jeżeli umorzenie nastąpiło na zasadzie ustępu 2 niniejszego artykułu. W razie cofnięcia skargi może Najwyższy Trybunał Administracyjny zarządzić zwrot części opłaty w kwocie, nie przenoszącej 15 złotych.

Sprawa, raz umorzona, nie może być ponownie przez Trybunał rozpatrywana”.

Art. 12. Art. 28 ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Podania, wnoszone do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, z wyjątkiem skargi, jej odpisów i jej uzupełnienia w terminie przepisany, oraz z wyjątkiem tych podań, które strona skarżąca wnosi na skutek zarządzenia Trybunału, lub które dotyczą cofnięcia skargi, a wreszcie podań o przyznanie prawa ubogich (art. 20 ust. 3 ustawy o Najwyższym Trybunale Administracyjnym) podlegają opłatom

stemplowym, obowiązującym dla podań, wnoszonych do Sądu Najwyższego poza postępowaniem sądowym.

Takież same opłaty należą się od załączników, jak również od świadectw i odpisów, wydawanych przez Najwyższy Trybunał Administracyjny poza postępowaniem.

Art. 13. Rada Ministrów może czasowo zawieść stosowanie postanowienia art. 12 ustęp 2 na pewnych obszarach Państwa.

Art. 14. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Prezesowi Rady Ministrów, a o ile chodzi o postanowienia o opłatach i karach pieniężnych — w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Upoważnia się Prezesa Rady Ministrów do ogłoszenia w drodze obwieszczenia rządowego w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu ustawy o Najwyższym Trybunale Administracyjnym po uwzględnieniu zmian, wprowadzonych niniejszą ustawą.

Art. 15. Ustawa niniejsza uzyskuje moc obowiązującą czternastego dnia po ogłoszeniu z tem, że wprowadzone w niej nowe postanowienia o opłatach nie stosują się do skarg, wniesionych przed wejściem w życie niniejszej ustawy, o ile do skargi dołączono opłaty w przepisanej dotychczas wysokości, w którym to przypadku mają zastosowanie dotychczasowe przepisy.

Z chwilą wejścia w życie ustawy niniejszej traci moc obowiązującą ustawa z dnia 22 września 1922 r. o kosztach postępowania przed Najwyższym Trybunałem Administracyjnym (Dz. U. R. P. № 89, poz. 800) z zastrzeżeniem, zawartem w ustępie poprzednim.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*
Prezes Rady Ministrów: *Al. Skrzyński*
Minister Skarbu: *J. Zdziechowski*

238.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 9 kwietnia 1926 r.

w sprawie częściowej zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 grudnia 1920 roku o postępowaniu celnym.

Na podstawie art. 21 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. № 54, poz. 314) zarządza się co następuje:

§ 1. § 30 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnym (Dz. U. R. P. z r. 1921 № 11, poz. 64) otrzymuje brzmienie następujące:

Strona względnie w zastępstwie jej kolejowa agencja celna stwierdza wynik potwierdzenia odprawy własnoręcznym podpisem. O ile się nie zgadza z zastosowaniem taryfy celnej, winna przy podpisie wyraźnie to zaznaczyć, wymieniając, jak zdaniem jej należy towar otaryfować.

Strona może składać wyjaśnienia w sprawie swego sprzeciwu również poza rewizją celną, aż do czasu rozstrzygnięcia sprawy przez urząd celny.

Tryb postępowania co do sprzeciwów w urzędach celnych I klasy jest następujący:

- a) Urzędnik rewidujący, po zgłoszeniu przez stronę sprzeciwu, zaraz przy rewizji wydziela próbki towaru, które w tym samym dniu przedstawia urzędowi celnemu.
 - b) Na podstawie próbek oraz sprzeciwu bada zareklamowany towar osobna stała komisja, złożona z naczelnika urzędu celnego, jako przewodniczącego, i dwóch najbardziej doświadczonych w towaroznawstwie urzędników celnych tegoż urzędu jako członków. Członków tych, jak również ich zastępców wyznacza dyrekcja cel na wniosek urzędu celnego.
 - c) Komisja odbywa posiedzenia swoje w miarę potrzeby, codziennie w godzinach urzędowych, oprócz dni świątecznych; sprawy rozstrzyga większością głosów; orzeczenie wciąga do osobnego rejestru, zaprowadzonego według dołączonego wzoru (№ 14), z podpisem wszystkich członków. W razie rozbieżności głosów każdy z członków komisji wpisuje do rejestru swą umotywowaną opinię. Treść orzeczenia oznacza się na odnośnej deklaracji celnej, a w razie rozbieżności głosów odnotowuje się na deklaracji opinię przewodniczącego komisji.
 - d) Deklarację celną wraz z oznaczeniem na niej orzeczeniem komisji okazuje się stronie, która zgodę lub dalszy swój sprzeciw zaznacza na tejże deklaracji z podpisem swoim. W razie dalszego sprzeciwu sporządza się protokół według dołączonego wzoru (№ 3), który wraz z próbkami towaru przedstawia się Ministerstwu Skarbu do rozstrzygnięcia. Również sprawę sprzeciwu przedstawia się Ministerstwu Skarbu do decyzji w razie wspomnianej wyżej rozbieżności głosów (p. c.).
 - e) Komisja przeprowadza badanie towaru na najbliższym posiedzeniu, nie później jednak niż w ciągu trzech dni po dniu rewizji celnej, urząd zaś celny przedstawia sprawę Ministerstwu Skarbu nie dalej niż w ciągu siedmiu dni od dnia zakomunikowania stronie orzeczenia komisji.
 - f) Strona ma prawo podjąć zareklamowany towar, nie oczekując decyzji Ministerstwa Skarbu, uiszczywszy należności celne według orzeczenia komisji, względnie opinii przewodniczącego w razie rozbieżności głosów. W razie podjęcia towaru, o ile decyzja Ministerstwa Skarbu wypadnie odmienna, urząd celny albo zwraca stronie należności celne, nadmiernie pobrane, albo też ściąga od niej należności niedobrane. Ze względu na tę drugą ewentualność urząd odbiera od strony odpowiedzialne zobowiązanie przy wydaniu towaru.
- W urzędach celnych II klasy ponownie, na żądanie strony, zbadanie towaru przeprowadza sam naczelnik urzędu. O ile z ponowną rewizją strona się nie zgodzi, urząd celny winien na żądanie stro-